

A TAPASZTALAT NAPJAI

PUNTA DE VACAS, ARGENTÍNA, 2007. MÁJUS 5.

Kedves barátok, a Punta de Vacas-i Park látogatói és zarándokai!

Szeretnék néhány szót szólni ezeknek a napoknak a központi témájáról, a Megbékélésről, mint mély spirituális tapasztalatról. Tudom, megbocsájtjátok nekem, ha teszek egy pár perces kitérőt, mielőtt rátérnék témánkra, annak érdekében, hogy némi magyarázatot fűzzek ehhez a rendkívüli helyzethez, melyet ma megélünk.

Az elmúlt közel negyven évben mindössze négy alkalommal beszéltünk a nyilvánosság előtt itt, ezen az elhagyatott helyen a hegyek között. Első alkalommal 1969-ben. Ma találunk itt néhány emléktáblát, melyekbe különböző nyelveken bele van vésve a szöveg, mely felidézi az akkor itt elhangzottakat. Ebben megtaláljuk annak a gondolkodási és cselekvési rendszernek a szintézisét, mely különböző módokon, különböző pillanatokban és a világ különböző pontjain nyilvánult meg. Abban az időben a fizikai fájdalom és a szellemi szenvedés közötti különbségről beszéltünk. És úgy tekintettünk a teljes mértékben a társadalmi fejlődésnek szentelt Igazságosságra és Tudományra, mint a testünk fájdalmainak enyhítését és megszüntetését szolgáló kizárólagos utakra. A szellemi szenvedés azonban, ami különbözik a testi fájdalomtól, nem fog megszűnni az Igazságosság és a Tudomány gyakorlása által. Az állhatatos törekvés az emberi társadalmakban a Tudomány és Igazságosság fejlődésére a legjobb ügyeket szolgálta. Ugyanígy, a szellemi szenvedés leküzdéséért tett erőfeszítést épp annyira fontosnak tekintettük, mint a fájdalom legyőzéséért való fáradozást. Azóta azt hirdetjük, hogy a fájdalom és szenvedés túlhaladására irányuló erőfeszítések az emberi törekvések között a legnemesebbek.

Több ezer kedves barátunkkal a Föld emberivé tételének szenteltük magunkat. Mit jelent számunkra "Emberivé tenni a Földet"? Azt jelenti, hogy az emberi szabadságot tekintjük a legfőbb értéknek, és a megkülönböztetés-mentességet, valamint az erőszakmentességet a legmagasabb rendű társadalmi gyakorlatnak. Miközben próbáltuk Emberivé tenni a Földet nem vontuk ki magunkat azon kötelezettségek alól, melyeket másoktól elvártunk. Igazából megköveteltünk magunktól egy viselkedési formát: azt, hogy úgy bánjunk másokkal, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak. Most pedig azt javasoltuk, hogy álljunk meg egy rövid időre a világ emberivé tételének útján annak érdekében, hogy létünk és cselekedeteink értelméről elmélkedjünk. Elzarándokoltunk erre az elhagyatott helyre, hogy keressük az Erőt, ami táplálja az életünket, keressük a cselekvés Örömét, és keressük a szellemi Békét, ami szükséges ahhoz, hogy előrehaladjunk ebben az önmagából kifordult és erőszakos világban. Ezekben a napokon felülvizsgáljuk az életünket, a reményeinket és a kudarcainkat is azzal a céllal, hogy megtisztítsuk a szellemünket minden hamisságtól és ellentmondástól. Alkalmat találni arra, hogy felülvizsgáljuk a törekvéseinket és a csalódásainkat, egy olyan gyakorlat, melyet, ha csak egyszer is az életben, de mindenkinek el kell végeznie, aki előre akar lépni személyes fejlődésében és a világban végrehajtott cselekedeteiben. Ezek az inspiráció és az elmélkedés napjai. Ezek a Megbékélés napjai. Őszinte megbékélés önmagunkkal és azokkal, akik megbántottak minket. Ezekben a fájdalmas kapcsolatokban, melyektől szenvedünk, nem próbálunk sem megbocsájtani, sem bocsánatot nyerni. A megbocsájtás azt jelenti, hogy az egyik fél erkölcsileg a másik fölé helyezkedik, a másik fél pedig megalázkodik azelőtt, aki megbocsájt neki. És bár világos, hogy a megbocsájtás fejlettebb lépés, mint a bosszú, nem annyira fejlett, mint a megbékélés.

Elfelejtetni sem próbáljuk a minket ért sérelmeket. Nem arról van szó, hogy megpróbáljuk meghamisítani az emlékezetet. Arról van szó, hogy megpróbáljuk megérteni azt, ami történt annak érdekében, hogy eljussunk a megbékélés fejlettebb lépéséig. Sem társadalmi, sem egyéni szinten nem születik semmi a jó a felejtésből és a megbocsájtásból. Ne felejtés, és ne bocsáss meg! Mert a szellemnek frissnek és figyelmesnek kell maradnia rejtegetés és meghamisítás nélkül. Most a Megbékélés legfontosabb pontját vizsgáljuk, mely nem tűr semmiféle megtévesztést. Ha keressük az őszinte megbékélést önmagunkkal és azokkal, akik mélyen megsebeztek minket, az azért van, mert az életünk mély átalakítására törekszünk. Egy olyan átalakulásra,

amely kivezet minket a neheztelésből, ahol végül senki sem békél meg a másikkal, de még önmagával sem. Amikor megértjük, hogy a bensőnkben nem egy ellenség él, hanem egy lény tele reményekkel és kudarcokkal, egy lény, akiben egymást sűrűn követő képek sorozatában láthatjuk a beteljesülés szép pillanatait, valamint a kudarc és a neheztelés pillanatait. Amikor megértjük, hogy az ellenségünk is egy olyan lény, aki reményekkel és kudarcokkal élt, egy lény, akinek szintén voltak szép, beteljesült pillanatai, valamint csalódással és nehezteléssel teli pillanatai, akkor emberi tekintetet vetünk a szörnyűség leplére.

A megbékélés felé vezető út nem spontán jelenik meg, ahogy az erőszakmentesség felé vezető út sem. Mivel mindkettőhöz szükséges egy mély megértés, és az, hogy fizikai viszolygást alakítsunk ki az erőszakkal szemben.

Nem mi leszünk azok, akik megítélik a hibákat; sem a sajátjainkat, sem másokéit. Erre ott lesz az emberi ítélkezés és igazságszolgáltatás; amely a kornak megfelelően gyakorolja majd a hatalmát. Mert nem akarok ítélkezni sem magam, sem mások felett... mély megértésre törekszem, hogy megtisztítsam a szellemem minden a nehezteléstől.

Megbékélni nem jelent sem felejtést, sem megbocsájtást. Azt jelenti, hogy elismerjük mindazt, ami történt, és elhatározzuk, hogy elhagyjuk a neheztelés zárt körét. Azt jelenti, hogy áttekintjük és felismerjük a hibákat önmagunkban és másokban. Megbékélni önmagunkban annyi, mint elhatározni, hogy nem lépünk rá kétszer ugyanarra az útra, hanem készsé tesszük magunkat arra, hogy kétszeresen tegyük jóvá azokat a hibákat, amelyeket elkövettünk. De világos, hogy nem kérhetjük azokat, akik megbántottak minket, hogy kétszeresen jóvá tegyék a nekünk okozott sérelmeket. Ugyanakkor jó feladat feltárni előttük az bántalmak láncolatát, melyet végighurcoltak az életükön. Ha ezt tesszük, megbékélünk azzal a személlyel, akire korábban ellenségként tekintettünk, még akkor is, ha nem érjük el azt, hogy a másik is megbékéljen velünk. Ez azonban már az ő cselekedeteik sorsához tartozik, amire mi nem vagyunk hatással.

Azt mondjuk, hogy a megbékélés nem kölcsönös az emberek között, és az önmagunkkal való megbékélés sem eredményezi azt, hogy mások kilépjenek az ördögi körből, még akkor sem, ha felismerhetők egy ilyen személyes hozzáállás társadalmi előnyei.

A megbékélés témája központi szerepet kapott ezeken a napokon, de bizonyára sok más előrelépést is tettünk azáltal, hogy fizikailag elzarándokoltunk egy ismeretlen tájra, amely mély tájakat ébreszthetett fel bennünk. És ez mindig lehetséges lesz, ha a Cél, mely zarándoklásra ösztökél minket, az, hogy készségessé váljunk az életünk megújítására, vagy még inkább, készségessé váljunk az életünk átalakítására.

Ezekben a napokban áttekintettük életünk azon helyzeteit, melyeket a legfontosabbnak ítélünk. Ha találtunk ilyen pillanatokot és a megbékélés által megtisztítottuk őket a nehezteléstől, mely a múlthoz kötött minket, akkor jó zarándoklatot vittünk véghez a megújulás és az átalakulás forrásához.

Ne felejtjük el a rövid mondatokat, melyek a bensőnkben megjelentek, ne felejtjük el a gondolatokat, melyek hirtelen érkeztek hozzánk, ne felejtjük el leírni azt a néhány igazságot, melyet megsejtettünk, mert rövid időre láttuk magunk előtt táncolni a sétáink során, vagy mert láttuk őket a pihentető álmainkban a zarándoklatunk után. Ezek a mondatok, gondolatok és ezek a táncoló igazságok olyan inspirációk, melyekért hálásak lehetünk. Olyan inspirációk, melyek arra hívnak minket, hogy tovább lépünk a tapasztalatainkban, és nem csak a megbékélésben, hanem az ellentmondásaink, gyengeségeink és félelmeink legyőzésében is.

Azt kívánom, hogy kereséseink és találkozásaink fellelkesítsenek és nagyon mélyen motiváljanak minket.

Befejezésképp el kell mondjam, hogy felismerem, és szeretném megosztani mindnyájatokkal ezt a helyzetet, mely hasonlít ahhoz, ami az egyik Vezetett élményünkben szerepel.....: "Visszatérek a világomba fénylő homlokkal és fénylő kezeimmel. Így hát elfogadom a sorsom. Itt van az út és én, alázatos zarándokként megyek vissza népemhez. Én, aki fénytelve térek vissza az órákhoz, a hétköznapokhoz, az ember

fájdalmához és egyszerű öröméhez. Én, aki két kezemmel adok, amit tudok, aki bántást vagy testvéri üdvözetet kapok, a szívnek énekelek, amely a legsötétebb mélységből született újjá a várva-várt Értelem fényében.”

Silo